

Maribel ontdekte bij toeval dat ze
baarmoederhalskanker had

**'Ik heb
echt
geluk
gehad'**

Even een spatader laten verwijderen. Met dat idee ging Maribel (45) vorig jaar naar de dermatoloog. Dat ze met deze actie onbewust misschien wel haar eigen leven redde, kon ze toen nog niet vermoeden.

Puur toevallig werd ontdekt dat ze baarmoederhalskanker had. "Volgens de artsen was er niks aan de hand, maar mijn intuïtie kreeg gelijk!"

Tekst: Renée Brouwer - Foto's: Picture People

Vijf jaar geleden raakte ik zwanger van mijn derde zoon, Rhys.

Toevallig kreeg ik in die periode ook een uitnodiging voor het bevolkingsonderzoek baarmoederhalskanker, om een uitstrijkje te laten maken. Dat doen ze echter niet als je zwanger bent of borstvoeding geeft. Eerst was het dus wachten op de bevalling, en daarna gaf ik nog een poosje borstvoeding, waardoor dat uitstrijkje geruime tijd werd uitgesteld. Ondertussen had ik weleens last van mijn lies en pijn onder mijn ribben. Die klachten kon ik niet plaatsen, dus vroeg ik voor de zekerheid aan mijn huisarts of ik toch niet alsnog een uitstrijkje moest laten maken. Mijn dokter stelde me gerust. Ik was net bevallen en Rhys kreeg nog borstvoeding, dus volgens hem was het niet het juiste moment voor een uitstrijkje. Hij raadde me aan om de volgende oproep af te wachten.

Zes maanden na Rhys' geboorte bleek ik opnieuw zwanger te zijn. Totaal onverwacht, maar erg gewenst. Ik geloof dat alle dingen gebeuren om een reden en als wij gezegend werden met nog een kindje, dan was dat alleen maar fijn. Natuurlijk was het wel pittig. Naast Rhys had ik nog een tweeling van tien en nu was ik opeens ook weer in verwachting. Maar we gingen er helemaal voor en na een voorspoedige zwangerschap werd onze dochter Vajèn geboren. Ook zij kreeg borstvoeding en dat beviel haar zo goed dat ik er pas in juni vorig jaar mee stopte. Vajèn was toen al tweeënhalve en al die tijd had ik dus geen uitstrijkje laten maken. Achteraf gezien stak ik natuurlijk wel een beetje mijn kop in het zand..."

Voorgevoel

“Na die zwangerschappen wilde ik wel weer eens aan mezelf gaan werken. Ik wilde graag een spatader op mijn been laten verwijderen. In de kliniek waar ik terecht kon, werd mijn spatader onderzocht met een echo en de dermatoloog vroeg toen of ik weleens pijn had in mijn buik. Dat kon ik bevestigen, want ik had nog steeds af en toe last van mijn lies. Dat verbaasde de arts niks. Volgens hem liep de spatader namelijk mijn lies in, richting mijn eierstok, en dat kon een vervelende druk in mijn buik geven. ‘Ik wil je eigenlijk eerst doorsturen voor een CT-scan,’ zei hij. Ik schrok, dit had ik niet zien aankomen. Was er dan iets ergs aan de hand? Maar de dermatoloog reageerde verder nogal luchtig. Twee weken later werd ik gebeld met de uitslag: de spatader liep inderdaad door tot aan mijn eierstokken. Ik vroeg of er nog andere zaken gevonden waren, maar volgens de dermatoloog was er verder niets afwijkends te zien. Ook niet toen hij op mijn verzoek nog eens keek. Ik was opgelucht en liet me op de wachtlijst voor een spataderbehandeling plaatsen. Pas drie maanden later werd ik opgeroepen voor de behandeling. De interventieradioloog zou eerst de ader in mijn buik behandelen, voordat de spatader op mijn been door de dermatoloog verwijderd zou worden. Ze werken van boven naar beneden, zo werd me uitgelegd. Met een raar voorgevoel ging ik naar mijn afspraak. Ik weet nog dat ik die ochtend tegen mijn moeder en mijn partner zei: ‘Wedden dat ze op het laatste moment toch nog

iets op de CT-scan zien?’ Mijn moeder wuifde mijn zorgen weg. ‘Maribel, je maakt jezelf helemaal gek, er was toch niks op te zien?’

Ik was bloednerveus toen ik op de behandeltafel ging liggen. Ondertussen zag ik de radioloog met een andere arts overleggen en opeens kwamen ze samen naar me toe. Aan het gezicht van mijn behandelend arts kon ik zien dat er iets niet goed zat. ‘We hebben de CT-scan nog een keer bekeken en we zien toch een gezwel op uw eierstok,’ zei hij. Bám! Het was alsof de grond onder mijn voeten wegzakte. Een gezwel? Dus tóch... Ik werd misselijk en de tranen sprongen in mijn ogen. De radioloog zei dat hij niet meteen aan iets ernstigs dacht, maar dat hij me wel door zou sturen naar een gynaecoloog om ernaar te laten kijken. Het had verder geen haast en de behandeling kon wat hem betreft ook gewoon doorgaan. Gestrest liet ik alles over me heen komen. Stel dat het wél iets ernstigs was? Ik kon alleen maar aan mijn vier kinderen denken.

Een paar uur na de behandeling mocht ik weer gaan. Ontdaan vertelde ik thuis het nieuws. Nog diezelfde middag werd ik gebeld door de assistent van de gynaecoloog: ik kon binnen een paar dagen al langskomen voor een echo. Ik schrok me opnieuw kapot. Het had toch geen haast?”

Wondergezwel

“Eenmaal bij de gynaecoloog hield ik het bijna niet meer van de spanning. De gynaecoloog probeerde me direct gerust te stellen. Ze had het verslag van de radioloog gelezen en volgens hem ging het om een zogenoemde dermoïdcyste, oftewel een ‘wondergezwel’.

In negenennegentig procent van de gevallen is dat niet kwaadaardig. De gynaecoloog probeerde het gezwel met verschillende apparaten op te sporen, maar helaas zonder resultaat. Op de echo was niks te zien. Daarom besloot ze me door te sturen naar een andere gynaecoloog, waar ik drie weken later terecht zou kunnen. Ze benadrukte nogmaals dat het waarschijnlijk niet kwaadaardig was. Als het echt een dermoïdcyste was, zouden ze die misschien zelfs gewoon laten zitten, omdat dat verder geen kwaad kon. Aan kanker dachten de artsen dus niet. Maar een onderbuikgevoel zei me dat ik door moest vragen: was het wellicht handig om ook nog bloed te laten prikken en een uitstrijkje te laten maken? De gynaecoloog verzekerde me dat dat voor dit onderzoek niet nodig was, maar ik stond erop. Omdat ik zo aandrang, ging ze er uiteindelijk mee akkoord.”

Biopt

“Drie weken later meldde ik me bij de andere gynaecoloog, nog zenuwachtiger dan de vorige keer. Ik kreeg ook de uitslag van het uitstrijkje: PAP 3a, wat betekende dat er ‘onrustige’ cellen waren gevonden. Maar ook deze gynaecoloog kon niks vinden met een echo. Om honderd procent zekerheid te krijgen, stuurde ze me door naar de afdeling radiologie, waar gespecialiseerde echoscopisten werken met zeer nauwkeurige apparatuur. Naar aanleiding van de uitslag van het uitstrijkje, werd er ook een afspraak gemaakt voor een biopt van de baarmoedermond. Daarbij werd een stukje weefsel afgenomen, dat vervolgens naar het laboratorium werd gestuurd voor onderzoek. De uitslag van het biopt liet langer ►

op zich wachten dan ik had verwacht. Uiteindelijk belde ik de gynaecoloog zelf maar. Ze ging net een operatie in, maar beloofde dat ik teruggebeld zou worden. Na een kwartier belde de verpleegkundige, met de vraag of ik de volgende ochtend langs kon komen.

Wederom op van de zenuwen meldde ik me een dag later bij de gynaecoloog. Ze vertelde dat ze slecht nieuws voor me had: er was tóch kanker gevonden in het biopt. Hoewel ik daar natuurlijk heel erg van schrok, was het ook een bevestiging van mijn vermoedens. Steeds had ik te horen gekregen dat er niks aan de hand was, maar nu kreeg mijn intuïtie gelijk: ik had baarmoederhalskanker!"

Verrassingsbruiloft

"Begin november onderging ik een zogenoemde conisatie, een ingreep waarbij een kegelvormig stukje van de baarmoeder wordt verwijderd voor verder onderzoek. Omdat ik toch al geopereerd werd, verwijderde de arts toen meteen de eierstok waarop dat gezwel zat. Dat bleek overigens inderdaad een goedaardige cyste te zijn.

Tot mijn grote opluchting kreeg ik twintig dagen later het goede nieuws dat er verder geen kankercellen gevonden waren. Toch was het advies om mijn baarmoeder helemaal te laten verwijderen, om te voorkomen dat het later misschien terug zou komen. Daar had ik geen moeite mee, ik had het zelfs in een eerder stadium zelf al voorgesteld. Ik was al gezegend met een mooi gezin en had geen kinderwens meer, dus waar had ik mijn baarmoeder nog voor nodig? Natuurlijk zou het een ingrijpende operatie

worden, maar ik was vooral dankbaar voor deze afloop. Ik hoefde niet aan de chemo. En ik was er nog.

Omdat er minimaal zes weken tussen de operaties moest zitten, zou mijn baarmoeder begin januari verwijderd worden. Door de feestdagen duurde het wat langer, maar dat gaf mij mooi de tijd om vanuit huis mijn bruiloft te regelen. Door alles wat er was gebeurd, hadden mijn vriend en ik ons namelijk gerealiseerd dat we eigenlijk niks op papier hadden staan, voor het geval een van ons iets zou overkomen. En dat terwijl we samen wel een koophuis en vier kinderen hadden. Daar wilden we iets aan doen. Op sinterklaasavond verrasten we onze familie en vrienden bij ons thuis met onze 'surprise-bruifloft'. Bijna niemand wist ervan. Het was echt een prachtig feest, geheel in sinterklaasstijl, en vooral ook een enorme ontlading voor ons!"

Goede beslissing

"Vanwege familieomstandigheden werd mijn baarmoeder uiteindelijk pas op 4 maart dit jaar verwijderd. Gelukkig nog net voordat de coronacrisis

uitbrak. Een week later werd ik gebeld met de mededeling dat alle kankercellen echt weg waren. Tijdens een nacontrole kreeg ik nog wel te horen dat ze na onderzoek toch nog onrustige cellen hadden aangetroffen in mijn baarmoeder. Dat had zomaar weer kunnen uitgroeien tot kanker. Het is dus een goede beslissing geweest om mijn hele baarmoeder te laten verwijderen!

Momenteel ben ik nog aan het herstellen. Omdat ik nog een eierstok heb, ben ik gelukkig niet vervroegd in de overgang gekomen. Wel merk ik dat mijn hormonen aan het rommelen zijn. De spatader op mijn been zit er nog steeds. Misschien dat ik die ooit nog laat verwijderen. Ik denk weleens: stel je voor dat ik daar niet mee naar de dermatoloog was gegaan, hoe was het dan gelopen? Ik ben vooral blij dat ik steeds goed naar mezelf heb geluisterd. Wel wil ik andere vrouwen aanraden om regelmatig een uitstrijkje te laten maken. Ik heb echt geluk gehad, maar met een uitstrijkje had ik waarschijnlijk veel ellende kunnen voorkomen!" ■